

dáno na vůli, jakým způsobem a do jaké míry chce shrnouti jisté skutečnosti v jednu otázku. Krom toho všeho však nemůže zmateční stížnost v tomto případě s úspěchem uplatňovati shora uvedený důvod zmatečnosti, poněvadž takovému postupu brání druhý odstavec §u 344 tr. ř., neboť, i kdyby vytýkané porušení tu bylo, nemohlo býti na újmu obžalovaného, když postupem soudu porotního bylo přímo v nebezpečí uvedeno stanovisko veřejné obžaloby, ani porotcové mohli rozložením základního obvinění ve dvě otázky býti svedeni k tomu, aby sice přisvědčili první a čtvrté otázce hlavní, ale záporně odpověděli na druhou a pátou otázku dodatkovou.

Čís. 1141.

Skutková podstata §u 311 tr. zák. nepředpokládá nabízení určité odměny neb určitého daru.

Pod skutkovou podstatu §u 312 tr. zák. spadá též, vytýkána-li úřední osobě nedbalost anebo obmezování se na malichernosti ve službě.

Na rozdíl od §u 427 tr. zák. předpokládá přestupek §u 431 tr. zák., spáchaný rychlou jízdou, vzbuzení konkrétního nebezpečí.

Zákon o maření exekuce ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.

Pod ustanovení §u 3 zákona spadá též zabavení policejní (na př. dle §u 20 zákona o válečné lichoři). Odepření vydání předmětu není ještě »odnětím jeho« ve smyslu §u 3.

(Rozh. ze dne 2. března 1923, Kr II 294/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 22. března 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem dle §§ů 311, 312, 431 tr. zák. a §u 3 zákona ze dne 25. května 1883 čís. 78 ř. zák., jen co do odsuzujícího výroku pro přestupek dle §u 3 zákona o maření exekuce, rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl; jinak zmateční stížnost zavrhl — a uvedl po právní stránce v

d ů v o d e c h:

Úvodem hmotněprávních úvah dovozuje stížnost správně, že ustanovení §u 311 tr. zák. předpokládá, že pachatel alespoň nabízí nějaký dar. Taková nabídka stěžovatelova je nalézacím soudem odvozena a zjištěna ze slov stěžovatelových »však se vyrovnáme.« Námitce stížnosti, že § 311 tr. zák. předpokládá nabízení určité odměny neb určitého daru, které ze všeho becného onoho výroku nelze odvoditi, nelze přisvědčiti. Již v očekávání, že se mu dostane od pachatele hmotného prospěchu, třeba druhu a rozsahu ještě neurčeného, může veřejného úředníka odvrátiti od přesného plnění povinností a způsobiti nebezpečí, kterému čelí předpis §u 311 tr. zák. v zájmu správy nestranné, výhradně zákony, jinak platnými předpisy a věcnými úvahami se řídící. Skutkovou podstatu přestupku §u 312 tr. zák. shledává nalézací soud ve výroku

stěžovatelově: »Co je vám po tom, starejte se o jiné věci, co nemáte viděti, vidíte, a co máte viděti, nevidíte« a v dalším výroku: »Lépe by bylo, kdybyste se o jiné věci starali, než o takové maličkosti.« A to právem. Vytýkáť strážníkovi onen výrok při nejmenším, že službu koná nedbale, ne-li, že ji koná vědomě a úmyslně nesprávně, druhý výrok pak, že strážník pro záležitosti malicherné zanedbává vykonávání služby ve směrech důležitějších. Urážlivá, vážnost veřejného zřízence zlehčující povaha výroku je tedy zřejmá. Stížnost namítá ovšem, že stěžovatel nemohl si býti vědom této povahy svých výroků, jelikož byl strážníkem vyprovokován slovy: »Vy jste sprostý chlap.« V rámci hmotněprávního zmatku je námitka pochybena již proto, že namítaná skutečnost není nalézacím soudem zjištěna. Výtka byla by však bezdůvodnou i s hlediska formálního zmatku čís. 5 Šu 281 tr. ř., jelikož v řízení před nalézacím soudem ani stěžovatel se nehájil touto skutečností, ani návrh obhájcův neuvedl obsahu tvrzené jím urážky, aniž označil, ve kterém období příběhu byla pronesena. Než i za předpokladu, že strážník urazil oněmi slovy stěžovatele, ještě než tento pronesl výroky, o které jde, uplatňuje se onou námitkou pouhá pohnutka stěžovatelova, která vědomí, trestným činem předpokládaného, nevyklučuje a proto pro posouzení viny je bezvýznamnou. Dlužno sice přisvědčiti stížnosti, pokud dále dovozuje, že skutková podstata přestupku Šu 431 tr. zák. předpokládá, že rychlou jízdou nastalo skutečné, t. j. konkrétní nebezpečí, na rozdíl od Šu 427 tr. zák., pro nějž stačí již všeobecné, t. j. abstraktní nebezpečí, podávající se z rychlosti a neopatrnosti jízdy o sobě. Než nalézací soud zjišťuje konkrétní nebezpečí poukazy, že stěžovatel jel velmi rychle po ulicích, kde právě chodilo mnoho lidí, že bil bičem pořád do koní, ač věděl, že má koně dívoké, že jedna žena měla býti (správně asi skorbyla) přejeta a taktéž jedna společnost na křižovatce ulic stojící. Stížnost tohoto zjištění nedbá, není tedy v tomto směru provedena po zákoně. Ve směrech, o nichž dosud bylo jednáno, je stížnost obžalovaného po hmotněprávní stránce neodůvodněnou, ba částečně není ani provedena po zákoně. Bylo ji proto zavrhnouti, pokud odporuje výroku, jímž stěžovatel byl uznán vinným přestupky §§ 311, 312, 431 tr. zák. Naproti tomu jest oprávněnou, pokud napadá výrok, jímž obžalovaný byl uznán vinným přestupkem Šu 3 zákona o maření exekuce. Nelze jí sice přisvědčiti, tvrdí-li, že zákon o maření exekuce vztahuje se v prvé řadě na exekuce soudní a nanejvýše na exekuce politické, nikoliv však na pouhé zabavení policejní. § 3 zákona chrání veřejnou autoritu proti svémoci a mluví všeobecně o úřadu, aniž pojem ten vymezuje, aniž zejména na určité druhy úřadu jej obmezuje. Omezení takové nelze odvoditi ani ze slov »sekvestrovány, zabaveny neb obstaveny,« která naopak všeobecným svým zněním zahrnují veškerá opatření, jimiž úřady zajišťují sobě tu neb onu věc, aby po případě další úkony, úřadům ohledně této věci náležející, neminuly se účinkem. Úřadem ve smyslu Šu 3 zákona je tudíž i úřad bezpečnostní, zabavuje-li dle Šu 20 zákona o válečné lichvě, by zabezpečil případné propadnutí, předměty potřeby, o nichž jest podezření, že se jimi nakládá způsobem, přičícím se tomuto zákonu. Právem však vytýká stížnost nalézacímu soudu, že mylně vykládá pojem »odněti věci z dosahu úřadu.« Nalézací soud shledává dle rozhodovacích

důvodů takové odněti (odstranění zabavené mouky, by úřad s ní nakládati nemohl, pokud se týče zabránění úřadu, by s ní nakládati mohl), v tom, že obžalovaný zabavenou mouku vydati nechtěl, pokud se týče, že vydání mouky odepřel. Pojem onen není však naplněn již trpným chováním se pachatelovým, není naplněn pouhou pachatelovou neposlušností vůči výzvě úřadu, by vydal věc, pakliže pachatel věc v držení ještě měl, a zmocněnci úřadu je volno, věc pachateli odebrati. Pojem onen vyžaduje pozitivní, činné jednání pachatelovo, jímž se úřadu překazí zamýšlené jím další nakládání s věcí sekvestrovanou, zabavenou neb obstavenou. K takové pozitivní činnosti stěžovatelově poukazuje sice seznání svědka **Maxe M-a**, že obžalovaný neodepřel pouze a prostě vydání mouky, nýbrž řekl, že mouky n e m á, a že obžalovaný z a b r á n i l svědkovi vchod do místností svého bytu a že svědek, jelikož se obžalovaný strašně při tom rozčiloval, odešel, aby nedošlo k dalším výstupům. Neboť tato výpověď poukazuje k tomu, že obžalovaný buď mouku již odstranil, anebo byla-li ještě v jeho bytě, znemožnil zmocněnci úřadu, by mouky se uchopil. Přes to nalézací soud opomenul důsledkem mylného názoru, že odnětím věci úřadu jest již odepření vydání, toto udání svědkovo, a neučinil příslušných zjištění, aniž neuvažoval a zjistil, zda stěžovatel byl si vědom toho, že mouka byla zabavena. Výrok, odsuzující stěžovatele pro přestupek §u 3 zákona o maření exekuce není opodstatněn zjištěnými skutečnostmi, spočívá na nesprávném použití zákona a bylo jej z důvodu čís. 9 lit. a) §u 281 tr. ř. zrušiti.

Čís. 1142.

Vybízení zaměstnavatelů, by nepřijímali zaměstnanců určité národnosti, jest činem nemravným ve smyslu §u 305 tr. zák.

(Rozh. ze dne 2. března 1923, Kr II 583/22.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 17. července 1922, jímž byl obžalovaný sprostěn dle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle §u 305 tr. zák. — zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud neshledává ve zjištěném výroku obžalovaného, že jest nutno apelovati na zaměstnavatele, by zaměstnanců české národnosti nepřijímali, žádné nemravnosti, nýbrž jen starost o zaměstnance bez místa, protože obžalovaný jako předseda spolku pro sprostředkování míst pro obchodní a průmyslové zaměstnance — spolku německých zaměstnanců — je povinen, aby se staral o členy spolku, by tito dostali uprázdněná místa. Právem napadá zmateční stížnost veřejného obžalobce z důvodu čís. 9 a) §u 281 tr. ř. tyto úvahy, z nichž obžalovaný byl sprostěn nalézacím soudem z obžaloby pro přečin §u 305 tr. zák., jako právně